

Trükkös hármás

- Gyerünk, csak rajta! - noszogatta Shapur, lényé démoni mivoltát tekintve egészen udvariasan. - Vesztegeti az idomét! Hadd tegyem hozzá, hogy a sajátját is, mivel csupán fél órája maradt, - Beszéd közben a farka megvonaglott.

- Tehát nem dematerializáció? - kérdezte Isidore Wellby elgondolkodva.

- Már mondtam, hogy nem - felelte Shapur.

Wellby már vagy századszor pillantott végig az egybefüggő bronzfelületen, amely minden oldalról körülvette. A démon kárhozott élvezettel (mégis, hogyan másképpen?) mutatott rá, hogy a padló, a mennyezet és a falak egyformán tükörsima, fél méter vastag bronztömbökből állnak, amelyeket varratok nélkül dolgoztak össze a sarkoknál.

Ez volt a lehető legzártabb szoba a világon, és Wellby még fél órát kapott arra, hogy kijusson belőle, miközben a démon egyre türelmetlenebbül figyelte.

Tíz év telt el azóta (eddig a napig, természetesen), hogy Isidore Wellby jelentkezett.

- Előre fizetünk - mondta Shapur meggyőzően. - Tíz évig megkap mindent, amit akar, persze értelmes keretek között, azután démonná válik. Egy lesz közülünk, démoni erővel bíró nevet és különféle előjogokat kap. Nem fog tudni róla, hogy elkárhozott. Egyébként, ha nem írja alá, akkor a tűzben végzi, ahogy normál esetben. Sohasem tudhatja... Ide figyeljen! Nem olyan rossz ez. Jelentkeztem, letelt a tíz év, és most itt vagyok. Nem rossz.

- Ha mindenképpen elkárhozom, akkor miért akarja annyira, hogy jelentkezsem?

- kérdezte Wellby.

- Nem könnyű újabb munkatársakat szerezni a pokolba - válaszolta a démon egy vállvonással, amitől a levegőt betöltő, enyhe kén-dioxid-szag erősödött valamelyest.

- Mindenki szeretne úgy játszani, hogy a végén a Mennybe kerüljön. Elég rosszak az esélyek, de azért megpróbálják. Azt hiszem, ezzel maga is tisztában van. Mindenesetre, több itt az elkárhozott lélek, mint amennyivel tudunk bármit is kezdeni, közben meg egyre növekszik a hiány az igazgatási oldalon.

Wellby akkoriban lépett ki a seregből, ernyedt katonaságja és egy valahol mélyen még mindig szeretett lány búcsúlevele képezte minden vagyonát. Gondolkodás nélkül aláírta a szerződést.

Természetesen, előbb elolvasta az apró betűs részt. A vérrel történő aláírás után bizonyos mennyiségű démoni hatalom kerül jóváírásra a számláján. Nem tudhatja részletekbe menően, hogy ezek az erők hogyan alkalmazhatóak vagy egyáltalán milyen természetűek, de kétségtelen, hogy kívánságai úgy teljesülnek általuk, mintha tökéletesen hétköznapi mechanizmusok vezettek volna el a megvalósulásukhoz.

Természetesen, nem teljesülhet olyan kívánság, amely akadályozhatja az emberi történelem felsőbbrendű céljait. Wellby felhúzott szemöldökkel és kérdő hangsúllyal olvasta fel a kitélt.

Shapur zavartan köhintett.

- Nos, ez egyfajta elővigyázatossági tétel, amelyet, szóval... odafentről erőltettek ránk. Maga ésszerű típus. Ez a korlátozás semmiben sem fogja akadályozni.

- Van még itt egy szerződészegési kitétel is - jegyezte meg Wellby.

- Olyasmi, igen. Ellenőriznünk kell a betöltendő pozícióval kapcsolatos hajlamait. Arról van szó, ahogy ott olvasható, hogy a hátralévő tíz esztendeje végén el kell végeznie egy feladatot. Az egyik démoni képessége teljes mértékben lehetővé is teszi ezt. Egyelőre még nem árulhatjuk el e feladat mibenlétét, de lesz rá tíz éve, hogy kitapasztalja a hatalma természetét. Tekintsen úgy a dologra, mint felvételi vizsgára.

- És mi történik, ha megbukom a vizsgán?

- Ez esetben - felelte a démon - maga is csak egy egyszerű kárhozott lélek lesz a többi között. - Démoni valója okán szeme füstösen villant meg a gondolatra, közben karmos keze oly módon rándult össze, mintha máris zsigerekben turkálna vele. Ennek ellenére egészen nyájasan tette hozzá:

- Ugyan már, csak egy egyszerű próbáról van szó! A hivatalban nagyobb szükségünk van magára, mintha csak még több munkát adna.

Akkoriban Wellby gondolatait elérhetetlen szerelme kötötte le, és nem érdekelte, mi lesz tíz év múlva, úgyhogy aláírta a szerződést.

Azonban a tíz esztendő gyorsan elszaladt. Ahogy a démon megjósolta, Isidore Wellby mindig is az ésszerűség keretein belül maradt és jól alakultak a dolgai. Wellby talált egy állást, és mivel mindig a megfelelő időben volt a megfelelő helyen, illetve mindig a megfelelő dolgot mondta a megfelelő embereknek, hamar tekintélyes pozíciót kapott.

A befektetései mindig kifizetődtek, és még örömtelibbnak bizonyult az a tény, hogy a lány is visszament hozzá, Őszinte bűnbánattal és kielégítő csodálattal fordult a férfi felé.

Házasságuk boldogságát négyszeres gyermekáldás tetézte, két fiú és két leány, mind eszesek és jó magaviseletűek. A tizedik év végére Wellby a tekintély, hírnév és vagyon magaslataira hágott, miközben felesége, ha ez lehetséges egyáltalán, idővel egyre csak szépült.

Végül, tíz évvel a szerződés megkötése után (e nappal bezárólag, természetesen) a hálósobája helyett a bronzhelyiség ijesztően szilárd falai között ébredt, és egyetlen társasága a mohó démon volt.

- Csak ki kell jutnia, és közénk tartozik - mondta Shapur. - A démoni hatalmával ez egy méltányos és logikus feladat, feltéve, hogy tudja, mit tegyen. Mostanra már tudnia kellene.

- A feleségem és a gyerekek nyugtalanok lesznek az eltűnésem miatt - jegyezte meg Wellby, hangjában a sajnálkozás árnyával.

- Megtalálják a holttestét - vigasztalta a démon. - Megállapítják, hogy szívrohamban hunyt el, és gyönyörű temetése lesz. A miniszter majd a Mennybe meneszti beszédében, és mi nem fogjuk összetörni az illúzióit. Most pedig hajrá, Wellby, délig van ideje!

Wellby maga sem tudott róla, hogy erre a pillanatra várva tíz évig edzette idegeit, ami miatt a pánik kevésbé érintette meg. Elgondolkodva nézett körül újra.

- Ez a helyiség tökéletesen zárt? Nincs titkos ajtaja?

Sem 31 Í3.Ü3líii sem menny ez etilen

tőén a démon élvezte, hogy dicsérheti a saját munkáját. - Vagy, ha már itt tartunk, ezeknek a felületeknek a találkozásánál sincs semmiféle rés. Feladja?

- Nem, dehogy! Csak adjon egy kis időt!

Wellby erősen tűnődött. Nem érezte magát bezárva, mi több, még enyhe légmozgást is érzékelt. A levegő valószínűleg dematerializálódva jutott át a falakon. Talán a démon is így hozta be, tehát ő is távozhat ezen a módon. Rákérdezett.

A démon elvigyorodott.

- A dematerializáció nem része a hatalmának, és magam sem ezáltal jutottam be.

- Biztos?

- Én alkottam a szobát - válaszolta Shapur önelégülten. - Kifejezetten magának készítettem.

- De bejött kívülről?

- Igen.

- Olyan ésszerű démoni hatalom segítségével, amelyet magam is birtoklók?

- Igen. Fogalmazzunk pontosan! Nem tud áthaladni az anyagon, de bármely irányban elmozdulhat, pusztán az akaraterije által. Tehát fel, le, jobbra, balra, akár rézsútosan, és így tovább* Azonban semmiképpen sem haladhat át anyagon.

Wellby tovább tűnődött, miközben a démon többféleképpen is magasztalta a bronzfalak, a mennyezet és a padló mozdíthatatlan szilárdságát és végletes törhetetlenségét.

Nyilvánvalónak tűnt, hogy bármennyire is hitt a munkatársak toborzásának szükségességében, Shapur alig fogta vissza afelett érzett ördögi örömét, hogy hamarosan újabb kárhozott lélekkel szórakoztathatja magát.

Wellby filozófiával próbálkozott, ám bár szájalmasan:

- Legalább lesz tíz boldog esztendőm, amelyre visszatekinthetek. Ez még egy pokolbéli kárhozott lélek számára is lehetőséget ad némi megnyugvásra,

- Egyáltalán nem! - vágta rá a démon. - A pokol nem lenne annyira pokoli, ha adna bármilyen lehetőséget a megnyugvásra. Az ember csak olyasmint kaphat a Földön a velünk kötött paktum következtében, tehát például az ön esetében (és az enyémben is, ha már itt tartunk), amit egyébként is megszerezhetett volna sok-sok befektetett munka és... nos... az Odafentbe vetett teljes bizalom által. Ez teszi az ilyen alkukat igazán ördögivé.

- A démon megengedett magának egy örömteli röhögést, amely leginkább vonyításnak hangzott.

Wellby felháborodott a hallottakon.

- Úgy érti, hogy a feleségem akkor is visszajött volna, ha nem írom alá a paktumot?

- Meglehet - felelte Shapur. - Minden, ami történik az... uh... odafentről jön, tudja. Mi itt, lent semmit sem tehetünk, hogy változtassunk ezen.

Ebben a pillanatban a bosszúság ugródeszkát adhatott Wellby találékonysága alá, mert a férfi hirtelen eltűnt a zárt helyiségből, magára hagyta a meglepett demont. E meglepetés őrzőgő haraggá változott, amikor a szörnyeteg rápillantott a kezében tartott szerződésre, melyet a befejezéshez készített elő, legyen bármi is az eredmény.

Tíz évvel (addig a napig, természetesen) azután, hogy Isidore Wellby aláírta a szerződését Shappurral, a démon belépett a férfi irodájába, és dühösen ráförmedt:

- Ide figyeljen!

Wellby meglepetten pillantott fel a munkájából.

- Ki maga?

- Nagyon jól tudja, hogy ki vagyok! - mondta Shapur.

- Fogalmam sincs - erősítette meg Wellby.

A démon összehúzott szemmel nézett az emberre.

- Látom, igazat mond, de nem értem, hogy ez hogyan lehetséges. - Azzal elárasztotta Wellby elméjét az elmúlt tíz év eseményeivel.

- Ó, igen! - mondta a férfi. - Meg tudom magyarázni, de biztos benne, hogy nem zavarnak meg?

- Teljes mértékben - felelte a démon zordan.

- Ott ültem, abban a zárt bronzszobában - kezdte Wellby és...

- Ezzel ne foglalkozzon! - szakította félbe a démon. - Azt akarom tudni...

- Kérem! Hadd mondjam el a magam módján!

A szörnyeteg összeszorított foggal fújta ki egy felhőnyi kén-dioxidot. Wellby köhögőrohamot kapott, amely után elgyötörtén pillantott fel.

- Arrébb menne egy kicsit? Köszönöm... Szóval, ott ültem, abban a zárt, bronzfalú helyiségben, és emlékezzen vissza, hogy milyen részletesen ecsetelte a négy fal, a padló és a mennyezet teljesen egybefüggő mivoltát. Azon tűnődtem, hogy miért írja le nekem ilyen részletesen? Mi lehet még ott a falakon, a mennyezeten és a padlón kívül? Leírt nekem egy tökéletesen zárt, háromdimenziós teret.

- És ennyi is volt: háromdimenziós. A negyedik dimenzióban nem zárta le a szobát. Nem létezett örökké a múltban. Azt mondta, hogy külön nekem alkotta meg. Így, ha az ember visszautazik a múltba, könnyen találhat egy olyan időpillanatot, amelyben a helyiség nem létezik, ezáltal gyakorlatilag ki is jut belőle.

- Mi több, maga mondta, hogy képes vagyok elmozdulni bármilyen irányban, és ugyebár az időnek is van iránya. Mindenesetre, amint úgy döntöttem, hogy megpróbálok hátrafelé mozogni az időben, azonnal egy távoli, múltbeli időpontban találtam magam, ahol nem volt körülöttem a bronzszoba.

Shapur dühösen kiáltott fel:

- Ezt én is kitaláltam! Máshogy nem is szökhetett volna meg! Engem a szerződése zaklatott fel. Ha nem hétköznapi kárhozott lélek, akkor minden rendben, ez is benne van a pakliban. Akkor viszont minimum közénk tartozik, és komoly bajba kerülök, ha nem viszem le magát.

Wellby vállat vont.

- Sajnálom, természetesen, de nem segíthetek. Valószínűleg közvetlenül azután alkotta meg a bronzszobát, hogy én aláírtam a szerződést, így amikor kitörtem a helyiségből, abban az időpontban találtam magam, amelyben megkötöttük az egyezséget. Maga is ott volt, én is ott voltam, maga pedig odanyújtotta nekem a paktumot egy tű kíséretében; utóbbival megszúrhattam volna az ujjam. Ahogy visszafelé mozogtam az időben, sorban kitörlődtek azok az események, amelyek így jövőbelivé váltak. Valószínűleg azonban nem felejtettem el mindent, és amikor felém nyújtotta a papírt, kellemetlen érzés fogott el. Nem emlékeztem a jövőre, mégis kellemetlen érzés fogott el. Szóval, mégsem írtam alá. Nem fogadtam el az ajánlatot.

Shapur a fogát csikorgatta.

- Tudhattam volna! Ha a valószínűségi mintázatok hatással lehetnek a démonokra, akkor magával együtt én is átcsúsztam volna ebbe az újonnan létrejött „mi lett volna, ha” világba. Legalább elveszítette azt a tíz boldog évet is, amellyel a szerződésért fizettünk. Ez az egy dolog vigasztal. És a végén úgyis a miénk lesz. Ez is vigasztal.

- Nocsak! - pillantott fel rá Wellby. - Mégis van vigasz a pokolban? Az utóbbi tíz év alatt mit sem tudtam arról, hogy mi mindent érhettem volna el. Azonban megmutatta a másik „mi lett volna, ha” világból származó emlékeimet, és így már fel tudom idézni a bronzszobában elhangzott szavakat. Maga mondta, hogy a démoni egyezés semmi olyat nem adhat, amit ne lehetne megszerezni munkával és az Odafentbe vetett bizalommal. Sokat dolgoztam és mindig bizalommal voltam.

Wellby tekintete akaratlanul is megkereste az asztalára helyezett fényképet gyönyörű feleségéről és négy szépséges gyermekéről, azután körbepillantott irodája luxusán. - Végül még akár a poklot is megúszhatom.

Ezen változtatni pedig ugyancsak nem áll hatalmában.

S egy rémisztő sikollyal a démon örökre eltűnt.

(Habony Gábor)